

jojo
moyes
dragoste
într-o zi
ploioasă

Traducere din limba engleză și note
VOLINA ȘERBAN

Prolog

Apoi arhiepiscopul va săruta mâna dreaptă a reginei. Iar ducele de Edinburgh va urca scările tronului și, după ce își va fi scos coroana prințiară, va îngenunchea în fața Maiestății Sale. Își va pune apoi mâinile între cele ale reginei și va rosti cuvintele de omagiu:

Eu, Philip, duce de Edinburgh,
vă sunt vasal cu trupul și sufletul
și servitor pe acest pământ;
vă jur credință și adevăr,
și vă jur să trăiesc și să pier
în lupta împotriva vrăjmașilor Maiestății Voastre.
Așa să-mi ajute Dumnezeu.

Și, ridicându-se, va atinge coroana de pe capul Maiestății Sale și îi va săruta obrazul stâng. În aceeași manieră își vor aduce omagiile și ducele de Gloucester, și ducele de Kent.

Din *Ritualul slujbei de încoronare*, 1953

Joy se gândi mai târziu că fusese, poate, o impertinență din partea ei să își întâlnească viitorul soț într-o zi care se socotește, de fapt, a fi ziua prințesei Elisabeta. Sau a reginei Elisabeta a II-a, titulatura mai mareată sub care avea să fie cunoscută până la sfârșitul ceremoniei. Cu toate acestea, luând în calcul însemnatatea ocaziei pentru fiecare dintre ei, fusese destul de dificil (cel puțin pentru Joy) să afișeze entuziasmul cuvenit în asemenea moment.

Era o zi prevestitoare de ploaie, nu de numire divină. Cerul de deasupra portului din Hong Kong fusese mai toată ziua plumburiu și, cum mergea ea la pas mărunt, ocolind Victoria Peak, alături de Stella, ținând strâns în mâna un dosar cu partituri ude și având subsuorile alunecoase de parcă ar fi fost date cu unsoare și bluza lipită de spate ca o glazură, Joy nu simțea mai deloc fervoarea regală cuvenită la gândul petrecerii organizate, cu prilejul încoronării, de familia Brougham Scott.

Pe de o parte, avea legătură cu mama ei, care deja se agita pe acasă, fremătând de nerăbdare și afișând aerul ei caracteristic de nemulțumire, fapt datorat în mare parte prezenței tatălui ei, întors de curând dintr-o săptămână în China. Vizitele sale păreau mereu să coincidă cu schimbările bruște de dispoziție ale lui Alice, transformându-i aspirațiile la o viață mai bună în gânduri mai răzbunătoare și sumbre.

– Doar nu o să porți aşa ceva! se răstise ea la Joy, cu gura ei stacojite schimonositară într-o expresie de dezaprobat.

Joy își fixase privirea asupra ușii. Își dorea cu desperare să o întâlnească pe Stella și să evite să meargă la vila familiei Brougham Scott cu părinții ei, aşa încât născocise o minciună, cum că gazdele ceruseră să primească partiturile mai devreme. Călătoriile cu părinții ei, chiar și pe jos, îi cauzau rău de mare.

– Te-ai îmbrăcat aşa de simplu, dragă. Si mai porți și tocuri. O să fiu cu un cap deasupra tuturor!

Acel „dragă“ era o dulceagorie adeseori folosită ca să tempereze gustul amar lăsat de vorbele lui Alice.

– O să stau jos.

– Nu o să poți să stai jos toată seara.

– Atunci o să îmi îndoい genunchii.

– Ar trebui să porți o curea mai lată. Îți-ar mai tăia din înălțime.

– M-ar tăia în talie.

– Nu știi de ce trebuie să fiu aşa de dificilă. Eu doar încerc să scot ce e mai bun din tine. Nu e ca și cum îți ai da vreun interes să arăți bine.

– Of, mămico, nu îmi pasă. Nimănui nu o să îi pese. Nu o să mă observe nimeni tocmai pe mine. Toți o fie atenți la prințesa care își

depune jurământul sau ce o fi făcând acolo. Lasă-mă, te rog, să plec, spuse ea în cele din urmă.

E și aşa destul că trebuie să suport temperamentul imposibil al lui Alice toată petrecerea, își zise Joy în sinea ei.

– Ei bine, mie îmi pasă. Lumea o să credă că te-am crescut să fi o delăsătoare.

Gura târgului fusese dintotdeauna un lucru foarte important pentru Alice. Hong Kongul e un acvariу cu pești, spunea ea. Mereu se găsește cineva să se uite la tine, să te vorbească. „În ce lume mică și anostă trebuie să trăiască oamenii ăștia“, ar fi vrut Joy să răspundă. Dar nu a făcut-o, în principiu pentru că era adevărat.

Pe de altă parte, avea să fie acolo și tatăl ei, care fără îndoială o să bea prea mult și o să sărute toate femeile pe gură și nu pe obrajii, făcându-le să se uite speriate în stânga și în dreapta, neștiind dacă nu cumva chiar ele fuseseră cele care îl întărătaseră. După ce se va fi dezlănțuit puțin, o să îi facă mai târziu toate reproșurile din lume lui Alice. Ce fel de nevastă i-ar interzice bărbatului ei un pic de distrație după săptămâni de muncă istovitoare în China (și cu toții știm ce groaznic e să ai de-a face cu *orientalii*)? Nu mai fusese același om după invazia japoneză. Dar oricum, nu vorbiseră niciodată despre asta.

Apoi, la petrecere avea să fie prezentă și familia Brougham Scott. Si familia Marchant. Si familia Dickinson. Si familia Alleyne. Si toate celealte cupluri care făceau parte din acea clasă socială anume care locuia chiar lângă Peak, dar nu mai jos de Robinson Road (zona de mijloc era în zilele acestea rezervată mai degrabă ordinelor clericale), și care se vedea la toate chefurile de la Clubul de Cricket din Hong Kong și se întâlneau la cursele de mașini de la Happy Valley Race Course, care împărtăseau jocurile companiei în timpul excursiilor alimentate cu sherry din belșug, în jurul insulelor învecinate, și care se plângneau despre cât de greu le este să găsească lapte, despre Tânțari, despre costurile proprietăților imobiliare și despre grosolania frapantă a personalului chinez. Erau oameni care vorbeau despre Anglia și despre cât de mult le lipseaște, despre turiștii din Anglia, despre cât de anoste și lipsite de culoare sunt viețile lor și despre cât de fadă pare să fie Anglia, chiar dacă războiul se încheia efectiv de secole. Dar,

Resmai presus de toate, vorbeau unii despre alții; soldații foloseau un limbaj aparte, presărat cu glume pe care doar ei le înțelegeau și umor de cazarmă, comercianții comentau și vorbeau de rău pe seama rezultatelor concurenței, în timp ce soții lor se grupau și se regrupau în infinite permutații plăcute și otrăvitoare.

Cel mai rău dintre toți cei de acolo era William, omniprezent la orice adunare socială, cu bărbia lui trasă îndărăt și părul blond, fragil și subțirel ca vocea lui gâtuită și tăuoare, care avea să își pună mâinile cleioase în jurul taliei sale și să o împingă spre locuri în care nu dorea să meargă. În timp ce ea pretindea politicoasă că ascultă, ar putea să se uite în jos, spre creștetul lui, și să estimeze unde urma să i se mai răreasă părul.

– Crezi că are emoții? întrebă Stella.

Părul lucios, ca lacul încă neuscat, și-l prinse într-un coc jos. Din el nu ieșea nici o suviță mai rebelă care să se ciufulească din cauza aerului umed, spre deosebire de cocul lui Joy, care pornise haotic într-o misiune de evadare la câteva minute după ce fusese strâns cu agrafe. Bei-Lin, care îi era *amah*¹, o mustrase și dăduse dezaprobat din cap în timp ce Joy își fixa cocul, ca și cum totul s-ar fi întâmplat pentru că Joy nesocotise cu bună știință vreo regulă.

– Cine?

– Printesa. Eu sigur aș avea în locul ei. Gândește-te numai la toți oamenii care sunt cu ochii pe ea!

Pe parcursul ultimelor săptămâni, Stella, care acum strălucea într-o fustă roșie, combinată cu o bluză albă și un cardigan albastru, alese special pentru această ocazie, continua să afișeze ceea ce Joy considera a fi un interes mai degrabă nesănătos fată de printesa Elisabeta, speculând despre bijuteriile alese, costumațiile purtate, greutatea coroanei și chiar și despre cum proaspătul ei soț ar fi putut fi invidios pe titlul ei, ținând cont că el nu reușise să fie încoronat rege. Joy începea să suspecteze un comportament de identificare deloc modest, venind din partea unui supus.

¹ Termenul *amah* desemnează o fată sau o femeie angajată de familiile din Asia de Est ca să aibă grija de casă și de copii.

– Ei bine, nu o să o vadă toți. Mulți vor fi ca noi, care vom asculta doar la căști.

Amândouă s-au dat la o parte ca să lase o mașină să treacă, trăgând cu ochiul pe fură, să vadă dacă era cineva cunoscut înăuntru.

– Dar ar putea totuși să stâlcească vreun cuvânt. Eu, una, aş face-o în locul ei. Sunt sigură că m-aș împleteci.

Joy se îndoia de această afirmație, ținând seama că Stella era o domnișoară-model, sub toate aspectele. Spre deosebire de Joy, Stella avea înăltîmea potrivită pentru o Tânără și se îmbrăca întotdeauna în haine elegante, pe care croitoreasa ei din Tsim Sha Tsui¹ le crea după ultima modă de la Paris. Nu se împiedica niciodată în propriile-i picioare, nici nu era ursuză în contexte sociale și nici nu rămânea fără cuvinte în conversațiile cu șirul nesfârșit de ofițeri care, aflându-se în trecere, erau luați pe sus la receptiile menite să le distra că atenția de la sosirea iminentă în mijlocul Războiului din Coreea. Joy se gândeauă că imaginea publică a Stellei ar avea ușor de suferit dacă abilitatea ei de a răgăi toate literele alfabetului ar fi la fel de vizibilă.

– Crezi că trebuie să stăm la toată treaba asta?

– La ce? La toată ceremonia?

Joy oftă, lovind cu piciorul într-o piatră.

– O să țină inevitabil ore în sir și toți o să se amețească și o să înceapă să vorbească unii despre alții. Și mama o să înceapă să flirteze cu Duncan Alleyne și nu o să se mai opreasca vorbind despre cum William Farquharson e înrudit prin alianță cu familia Jardine și că astfel îndeplinește toate condițiile ca să fie cu o fată de nivelul meu.

– Aș spune mai degrabă că e cam scund pentru o fată de nivelul tău.

Stella era și isteață.

– Tocmai de astă mi-am luat pantofii cu toc înalt.

– Ah, Joy, nu mai fi aşa! E palpitant. O să avem o nouă regină.

Joy ridică din umeri.

– Ce ar trebui să fie aşa de palpitant? Nu e ca și cum am trăi în același loc.

¹ Zonă intens urbanizată și turistică a Hong Kongului, renumită pentru multitudinea de restaurante și cluburi de lux

Nu contează, tot e regina noastră. E aproape de o vârstă cu noi! Închipue-ți! Si e cea mai mare petrecere de secole! Toți vor fi acolo.

– Dar sunt tot aceiași oameni. Nu e distractiv să mergi la petreceri dacă dai mereu de aceiași oameni.

– Ah, Joy, ești sortită să fii nefericită. Ai cunoaște o mulțime de oameni noi dacă ai sta de vorbă cu ei.

– Dar nu am nimic de zis. Toți sunt interesați doar de cumpărături și de haine și de cine cu cine s-a mai dezonorat.

– Ah, te rugăm să ne scuzi! exclamă Stella, ironic. Si ce altceva mai e de vorbit?

– Nu mă refer la tine. Dar știi la ce mă refer. Viața trebuie să aibă mai mult de atât de oferit. Nu ți-ai dori niciodată să mergi în America? Sau Anglia? Să călătorești în toată lumea?

– Am făcut-o deja. Am fost în multe locuri.

Tatăl Stellei era comandant de navă.

– Sincer, cred că oamenii sunt interesați de aceleași lucruri, indiferent unde mergi. Când eram în Singapore, totul nu era decât o mare nebuloasă de petreceri cu ștaif. Până și mămica s-a plăcuit, spuse Stella. În orice caz, nu sunt mereu aceiași oameni. Sună și ofițeri. O să fie mulți astăzi acolo. Si sunt sigură că nu i-ai cunoscut pe toți.

Chiar erau prezenți o mulțime de ofițeri. Terasa panoramică a familiei Brougham Scott, cu priveliște spre port, intr-unul din rarele momente când ceața de pe Victoria Peak se împărățiașă, era acum o mare de alb. În interiorul casei, sub ventilatoarele vâjăind ca niște propulsoare uriașe, chelnerii chinezi, îmbrăcați și ei tot cu sacouri albe, se deplasau silențios printre invitați, cu pantofii lor ușori, oferindu-le băuturi cu gheață, pe tăvi argintii. Un murmur de voci se ridică deasupra muzicii, care și ea, la rândul ei, părea înăbușită de toropeala umedă și apăsătoare. Fanioanele cu Union Jack¹, agățate de-a lungul plafonului, atârnau ca niște rufe proaspăt spălate, abia mișcându-se în ciuda brizei înșelătoare.

Palidă și seducătoare și, aparent, la fel de moleștită, Elvine Brougham Scott se întindea pe un sezlong tapizat cu damasc, intr-un colț al

¹ Drapelul Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord

salonului cu podea de marmură, înconjurate, ca de obicei, de un corp de ofițeri atenți. Purta o rochie de mătase de culoarea prunelui, cu un decolteu în formă de inimă, și o fustă lungă, adunată, care cădea în pliseuri pe picioarele ei lungi și albe (nu avea nici urmă de transpirație la subsoară, băgă Joy de seamă, lipindu-și brațele mai strâns pe lângă corp). Unul dintre pantofii ei – căptușit parcă în glumă cu blană de hermină – fusese azvârlit deja pe podea, lăsând la iveală unghiile ei de un roșu-închis. Joy știa ce ar fi spus mama ei dacă ar fi văzut-o, în timp ce s-ar fi abținut să își arate frustrarea că nu e îndeajuns de Barbara Stanwyck² să poarte chiar ea aşa ceva. Rujul de femeie ușoară era încercarea cea mai bună a lui Alice de a recrea o ținută de vampă, deși asta nu pentru că nu și-ar fi dorit să arate ca una.

Joy și Stella lăsară partiturile și dădură ușor din cap în semn de salut, știind că doamnei Brougham Scott nu i-ar plăcea să fie întreruptă.

– Cum o să ascultăm ceremonia? întrebă Stella impacientată, uitându-se în jur după aparatele de radio. Cum o să știe ei că a început?

– Nu te îngrijora, draga mea, mai sunt câteva ore bune, spuse Duncan Alleyne, aplecându-se ca să se uite la ceasul de la mână în timp ce trecu pe lângă ele. Nu uita că sunt cu opt ore înaintea noastră la Blighty.

Când vorbea, Duncan Alleyne avea mereu tonul unui erou al Forțelor Aeriene ale Armatei Britanice într-un film de război. Fetelor li se părea hios, însă Alice, spre dezgustul lui Joy, părea să creadă că asta o transformă într-un soi de Celia Johnson³.

– Știi că trebuie să accepte „cuvintele însuflețite ale Domnului“? întrebă Stella entuziasmată.

– Ce?

– Printesa Elisabeta. În timpul ceremoniei, trebuie să accepte „cuvintele însuflețite ale Domnului“. Nu am nici cea mai vagă idee ce sunt astea. Ah, da, și mai are și patru Cavaleri ai Ordinului Jartie-rei³ care se ocupă de ea. Crezi că e vreo posibilitate să se ocupe și de

¹ Actriță americană din perioada de glorie a Hollywoodului, protagonistă a numeroase filme din perioada anilor 1940–1950, renomată pentru feminitatea și frumusetea ei

² Actriță britanică populară între anii 1940–1950

³ Cel mai înalt ordin cavaleresc britanic, instituit de regele Eduard al III-lea, în secolul al XIV-lea

jartierele ei adevărate? La urma urmei, doar are o persoană care îi compune ținutele. Betty Warner mi-a spus asta.

Joy fixă privirea absentă din ochii Stellei. Oare de ce nu putea și ea să se lase transpusă cu aşa ocazie? Oare de ce gândul la seara ce urma o umplea doar de groază?

– Și nu o să ghicești niciodată. I se va unge pieptul cu mir. Chiar pieptul! Mi-ar fi plăcut să nu fim nevoiți să urmărim doar prin radio, ca să putem vedea dacă arhiepiscopul chiar îi va atinge pieptul.

– Bună, Joy. Dumnezeule! Pari... pari... de fapt, pari cam încinsă. A trebuit să vii pe jos până aici?

Era William, care se rușină și el de propria abordare, întinzându-i stângaci mâna, într-o încercare șovăielnică de salut.

– Scuză-mă, nu am vrut să spun că... adică, și eu am mers pe jos. Și sunt cât se poate de nădușit. Mai ceva decât tine. Uite!

Joy înșfăcă un pahar înalt, cu o băutură rozalie, de pe o tavă ce treceuse pe lângă ea și dădu conținutul pe gât. Nu doar prințesa Elisabeta își abandona propria viață de dragul patriei astăzi.

Până se apropiere momentul încoronării, se goliseră deja câteva pahare înalte, cu băutură rozalie. Joy, care de obicei se deshidrata când era prea multă umiditate în aer, descoperise că băuturile rozalii în pahare înalte alunecă destul de bine pe gât. Nu aveau gust de alcool, iar atenția mamei sale era direcționată altundeva – prinsă între rictusul de personaj de pe o halbă Toby¹ al lui Duncan Alleyne și furia față de aparentă desfătare a soțului ei. Așa că fusese o surpriză destul de mare atunci când chipul prințesei Elisabeta apără fixat undeva sus pe peretele sufrageriei, se multiplică dintr-o dată și păru că zâmbește complice la încercările lui Joy de a merge în linie dreaptă.

Pe parcursul următoarelor ore, zgomotul petrecerii se tot amplificase și umpluse tot parterul generos al casei gazdelor, glasurile oaspeților fiind drese și alimentate de aprovizionarea copioasă cu băuturi. Pe măsură ce seara înainta, Joy se retrăgea treptat în sinea ei. Nu avea de ales, de vreme ce nu dispunea de capacitatea de a vorbi

¹ Halbă britanică din ceramică, înfățișând personalități precum regi sau celebrități în ipostaze hazlii

despre nimicuri, pe care astfel de evenimente păreau să o solicite. Aparent, Joy se pricepea doar să-i alunge pe oameni, nu și să-i captiveze. Reușise într-un final să se descotorosească de William, după ce îi spusesese că doamna Amery voia să discute afaceri cu el. Stella dispăruse, înghițită de un cerc de ofițeri navali picați în admirație. Rachel și Jeannie, celelalte două fete de vîrstă ei, stăteau așezate într-un colț de sală, împreună cu iubiții lor gemeni, ambii având părul dat pe spate cu briantină. Eliberată de oprobriul – și chiar de atenția – semenilor săi, Joy se împrietenise între timp la cataramă cu băuturile rozalii în pahare înalte.

Dându-și seama că paharul i se golise cumva din nou, aruncă o privire în jur după un alt chelner. Toți păreau să fi dispărut – sau poate că i se părea greu să îi distingă de invitați. Ar fi trebuit să poarte toți jachete cu Union Jack, decise ea și chicoti ca pentru sine. Union jack-ete. Sau coroane mititele.

Auzi vag, ca prin vis, o bătaie de gong și vocea veselă de tenor a domnului Brougham Scott, în încercarea de a-i aduna pe toți în jurul aparatului de radio portabil. Așteptând ca oamenii din față ei să se miște, Joy se sprijini în treacăt de un stâlp. Când aceștia în sfârșit se mișcară, putu să iasă afară pe terasă și să tragă în piept briza marină. Însă acum, trupurile lor continuau să se legene și să se sudeze unele de altele, devenind un zid de netrecut.

– Sfinte! murmură ea. Am nevoie de aer!

Crezu că rostise aceste vorbe doar în mintea ei, dar, dintr-o dată, cineva o apucă de braț și îi șopti:

– Atunci hai să ieșim afară.

Spre surprinderea ei, Joy își dădu seama că trebuie să privească în sus (rar se întâmpla ca Joy să trebuiască să se uite în sus la careva – era mai înaltă decât aproape toți chinezii și decât majoritatea bărbaților de la petrecere). Putu să distingă două fețe lungi, care o fixau cu priviri grave și care pluteau deasupra a două gulere strâmte și albe. Un ofițer naval. Sau doi. Nu era prea sigură. În orice caz, unul dintre ei o ținea de braț și o conducea încet și prin mulțime, spre balcon.

– Vrei să iezi un loc? Respiră adânc. Merg să îți aduc un pahar cu apă.

Respect Ofițerul o aşeză pe un scaun de rafie și dispără.

Joy sorbi lacom aerul proaspăt. Se însera și ceața se lăsa peste munte, învăluind casa și ascunzând-o de restul insulei Hong Kong. Singurele indicii că nu se afla acolo singură erau claxoanele grosolane din depărtare ale unor barje ce străbăteau apele de dedesubt, foșnetul banianilor¹ din apropiere și un iz vag de usturoi și ghimbir, care pătrundea prin aerul amortit.

Tocmai acest miros îi puse capac lui Joy.

- Ah, Dumnezeule! exclamă ea. Ah, nu!

Se întoarse și se uită împrejur. Observă ușurată că ultimul petrecăreț tocmai dispără în salonul unde avea loc transmisia în direct, așa că se aplecă peste balcon și, timp de o bună bucată de vreme, vârșă zgomotos.

Când se ridică cu pieptul palpitând și părul lipit de tâmpalele acoperite de sudoare, deschise ochii și îl văzu pe ofițerul naval stând în fața ei și oferindu-i un pahar cu apă. Joy nu putu să scoată nici un cuvânt. Doar îi aruncă o privire îngrozită, fără să spună nimic, după care își afundă fața roșie de rușine în pahar. Poate că în timpul acesta se ruga, acum că se trezise la realitate și totul era atât de stânjenitor, că el să fie deja plecat atunci când își va ridica ochii din pahar.

- Dorești o batistă?

Joy rămăsese cu capul plecat, cu privirea sumbră pironită asupra pantofilor ei cu toc prea înalt. Ceva, cu neputință de menționat, i se înțepenise în gât și refuza să o ia la vale, în ciuda încercărilor ei repetitive de a înghiți.

- Poftim! Uite aici o batistă.

- Te rog să pleci.

- Ce?

- Am spus că te rog să pleci.

Ah, Dumnezeule, dacă nu ar fi plecat cât mai repede de acolo, mama ei ar fi venit să o caute și atunci s-ar fi dezlănțuit furtuna. Parcă auzea deja cum ar suna capitolele romanului:

1. Nu era bună de scos pe nicăieri în lume.

2. Rușinea purtării ei sau De ce nu poate fi și ea ca Stella?

¹ Varietate de ficus care crește în zonele cu climă tropicală

3. „Ce o să zică lumea?“

- Te rog. Te rog, pleacă.

Joy își dădea seama că se purta nepoliticos, dar groaza potențialei prinderi în fapt, precum și gândul că era captivă acolo și nevoită să poarte o conversație de complezență în timp ce pe bluză – sau, mai rău, pe față – avea cine știe de urme o făceau să aleagă răul cel mai mic.

Urmă o clipă de liniște. Un ecou de exclamații zgomotoase suprapuse răsună, când mai tare, când mai încet, din salon.

- Nu prea cred. Cred că ar fi mai bine dacă cineva îi-ar ține companie o vreme.

Nu era un glas Tânăr, nu era vocea aceea entuziaștă și pătrunzătoare a celor mai mulți dintre ofițeri, însă, în același timp, nici nu avea acel *basso profundo* asociat cu deținerea îndelungată a unei funcții de autoritate. Era cu neputință să aibă un grad mai înalt decât cel de ofițer.

De ce nu pleacă? se întreba Joy.

Însă el stătea în continuare acolo. Observă că pantalonii lui de un alb imaculat aveau niște stropi mici, portocalii, pe gamba stângă.

- Uite, mă simt mult mai bine acum, mulțumesc. Și chiar aş prefera să mă lași singură. Cred că vreau să merg acasă.

Mama ei s-ar înfuria. Dar, pe de altă parte, ar putea spune că i s-a făcut rău. Nici nu ar fi fost propriu-zis o minciună, la urma urmei. În fond, bărbatul acesta era singurul care știa adevărul.

- Dă-mi voie să te însوțesc, spuse el.

Înăuntru, vacarmul se întețea din nou, iar pe fundal se auzea un hohot de râs tipător, vag isteric. Tocmai începuse o melodie de jazz, care se și termină la fel de brusc.

- Te rog, spuse el, ia-mă de mâna. Te ajut să te ridici.

- Vrei, te rog, să mă lași în pace?

De data aceasta, vocea ei sună agresiv, chiar și pentru propriile-i urechi. Urmă un scurt moment de tăcere, iar apoi, după o pauză interminabilă în care își ținu răsuflarea, auzi sunetul pașilor lui pe terasă, în timp ce se îndrepta încetisor spre salon.

Joy era prea disperată ca să se simtă multă vreme rușinată. Se ridică, luă o înghițitură zdravănă din apă rece, după care se întoarse la pas vioi, puțin clătinat, ce-i drept, în casă. Cu puțin noroc, putea să